
1978. FEBRUÁR
kisdobos

20 éves a CIMEA

Huszadik születésnapján szeretettel köszöntjük a CIMEA-t, amely fennállása óta oly sokat tett a gyermekekért — azért, hogy a világon mindenütt boldog legyen a gyermekek élete. Hogy sehol a világon ne éhezzenek, s hogy tanulhassanak s kedvükre játszhassanak. Azt hirdeti, hogy a gyermekeknek, bárhol éljenek is, s bármilyen legyen is a bőrük színe, egyformán joguk van a boldogságra. Ápolja és erősíti a gyermekek között a barátság és a szolidaritás eszméjét.

CIMEA-LEXIKON

Cimea: ez a magyar fülnek furcsán hangzó szó (kiejtése: szimea) francia szavak kezdőbetűjéből álló rövidítés. A teljes elnevezés magyar fordítása így hangzik: Gyermek- és Serdülőkori Mozgalmak Nemzetközi Bizottsága.

Alakult: 1958. február 20-án.

Tagszervezeteinek száma: ma már 44. A Magyar Úttörők Szövetsége a CIMEA alapító tagjai közé tartozik.

Székhelye: Budapesten van.

Jelszava: „Béke és barátság a világ valamennyi gyermeke között".

Célja: összefogja a felnőtt társadalmat a gyermekek segítésére, s mindenütt védi a gyermekek érdekeit; azon van, hogy a gyermekek megismerjék egymást, legyenek egymás segítő társai.

Első nemzetközi gyermektábora: 1960-ban a Berlin melletti Werbelinsee-n volt. 31 országból érkeztek oda gyermekcsoportok. Azóta nagyon sok ilyen tábort szerveztek a CIMEA tagjai. A Magyar Úttörők Szövetsége nyaranta vendégül látja Zánkán és Csillebércen a külföldi gyermekszervezetek küldöttségeit. A CIMEA tagjai a VIT-re is elküldték delegációikat. Ott lesznek a nyáron a kubai Világifjúsági Találkozón is.

Horváth Mária rajzai

Halló!

Egy telefon
egy téli fán
egy széllel-bélelt
délután
úgy berregett,
úgy cserregett,
a szíve majdnem megrepedt
— és nem vette föl senki.

Tessék már arra menni!...

Van a kagylóban valami
s azt meg kell,
meg kell hallani.

Simai Mihály versei

Vörösbegy-mondóka

— Tik-tik, csii-csi!
Mit kapsz tőlem, te kicsi?!

Nyisd ki gyorsan a csőröd,
egyél, szépülj, erősödj!

Egy kukac a begybe megy:
ez a madáregyszeregy,
tíz kukactól, száz hernyótól
nő a kicsi vörösbegy.

Nyisd ki újra a csőröd!
Egyél, egyél, begyesedj,
erősbödj,
veresbedj;
így leszel szép vörösbegy!

Káldi János versei

Könyörgő

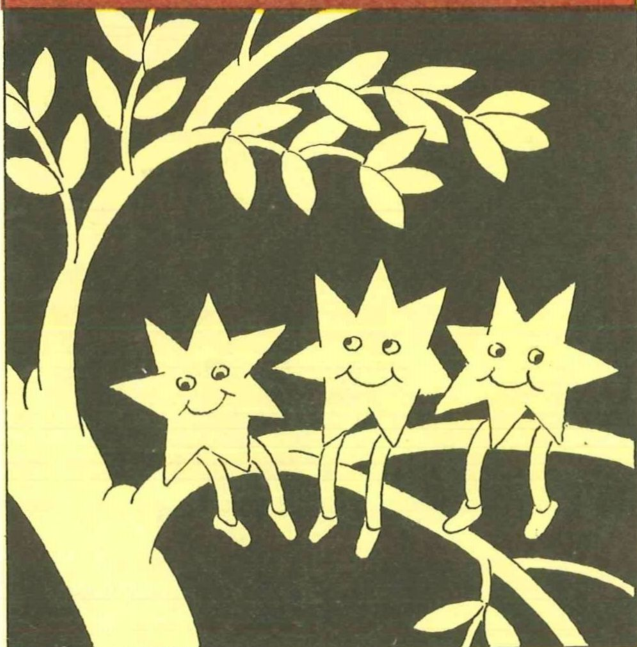
Ne ess hó, ne ess hó,
hagyd már abba hó,
elveszik a télben
ez a kicsi ló.

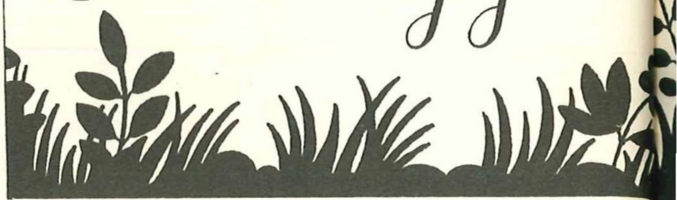
Ne fújj szél, téli szél!
A fát le ne törd!
Ebben a nagy télben
elveszik a Föld!

Panaszkodó

Három csillag ül az ágon,
a tollamat nem találom,
tegnap éjjel elvesztettem
a tó partján a berekben.

Ha nincs tollam, hogyan írjak?
Viríts, segíts, három csillag,
mert ha tollam nem találom,
kereshetnek hét határon.

Nem emberek építették ezt a tornyot, a Vargyas vize faragta ki valamikor rég, amikor a Hargita egyik kráteréből elindult a folyása felé. Folyt a vize a Vargyasnak, és egyszer csak egy nagy sziklahegy elállta az útját, mint egy hatalmas gát, s megállította a vizet lefeléútjában. Jóval gyengébb volt a víz a kemény sziklánál, meg is torpant, meg is állt ott a hegy lábánál s örvénylett, tanakodott magában: mint minden patak és folyó, ő is úgy indult el, hogy a tengerig kell jutnia, de hogyan juthatna el oda, ha ilyen erős sziklahegy feküdte keresztbe az útját. Nem volt mit tenni, akármilyen erős volt a szikla a víz gyengeségéhez képest, muszáj volt átvágni a hegyet, mert mindennél nagyobb muszáj volt a víznek a valahol messze tengerig menni.

Nekifogott akkor a víz, mosni kezdte a kemény szikla gyenge repedéseit. Hosszú, türelmes munkával mosta, vájta, ki tudja hány száz esztendőn keresztül, addig-addig, míg a szikla réseiből-repedéseiből egy hosszú, mélységes mély hegyszoros lett. Szinte kedve volna a víznek örökre megállni itt, nem menni tovább a tengerig, csak gyönyörködni nehéz, szépen végzett munkájában, a meredek sziklaoldalakban és ormokban. Leginkább pedig abban a hegyes csúcsú sziklatoronyban, mely úgy szökött az ég felé, mintha saját erős munkájának emlékművéül faragta volna a víz, annak csodájául, hogy ő, akinek gyenge cseppjét a nap felszívja, mégiscsak erősebb volt a földrengéseket is álló sziklahegynél. Nem is tudott indulni mindjárt, vájt magának egy hatalmas barlangot a szikla oldalába, szemben a toronnyal, s beült oda a barlangba. Pihenni is kellett a nehéz munka után, s ki is akarta magát gyönyörködni a toronyban. De miután jól megpihent, csak eszébe jutott, hogy nem gyönyörködhet tovább, hiszen nem azért vágta át a hegyet, hogy utána csak üljön s gyönyörködjék, hanem

Vida Győző rajzai

hogy akár egy egész hegynyi akadályon keresztül is eljuthasson a tengerig.

Folytatta hát útját a tenger felé, otthagyta a hegyszorost, a barlangot, a sziklatornyot az embereknek, hogy használják ők tovább: gyönyörködjenek a szorosban, csudálják a tornyot, veszedelem elől a barlangba bújjanak, s ha van eszük hozzá és tanulni akarnak, hát tanuljanak a gyenge víz nagy erejéből.

Mentek is az emberek gyönyörködni, csudalátni, s a barlangot, ahonnan kinézve a legszebb volt a csudálkozás, el is nevezték Csudálókőnek. És eszük járását is mintha a víz folyásából merítették volna. Erős, pusztító tatárhordák rontottak a vidékre, gyenge volt a vidék népe a nagy erővel szembeszállni. Ahogy tudta a víz, hogy muszáj neki a tengerig jutni, úgy tudták ők is, hogy muszáj életben maradni, folynia kell tovább utódaik tengerébe az emberi életnek. Felkerekedtek hát, s behúzódott az egész vidék népe a barlangba a halálos veszedelem elől. Vastag kőfallal befalazták a barlang száját, tüzet raktak, melegedtek, ételt főztek, éldegéltek, s várták, hogy vonulna el vidékükről a pusztító veszedelem. De ez az ellenség vérengzőbb és kegyetlenebb volt minden addiginál: nem akart tovább menni addig, míg a barlang népét mindenestől ki nem irtja. Letáborozott hát ő is a barlangtól nem messze egy mezőnyi hegyoldalba, Kőmezejében, s várta, hogy élelme fogytán, az éhhalál félelmétől űzve kivonuljon a barlang népe a menedékből, megadva magát a Kőmezejéből leselkedő sárgaszemű halálnak.

Ült kinn a tatár, ült benn a vidék népe: ki bírja tovább türelemmel? Napról napra fogyatkozott a tatár türelme, de fogyott benn is az ennivaló napról napra. A tatár úgy gondolta, mire elfogyna az ő türelme, addigra elfogy ott benn is a kenyér. S jól gondolta, mert végül már annyi liszt sem volt az egész barlangban, amiből bár egy cipót lehetett volna sütni. Biztos volt most már, hogy a jó menedék sem menti meg őket a haláltól. A vízcsepp olyan gyenge a szikla mellett, mint amilyen gyengének érezték magukat azok az emberek a komor sziklabarlang éhes gyomrában. De végső kétségbeesésükben felbuzogott bennük is a vízcsepp tengerre törő ereje. Kitalálták, hogy mikor semmi sincs, akkor kell a legtöbbet mutatni. Összetakarították minden fuvintás lisztet, összehordták a tűzhelyek hamuját, sütöttek abból egy akkora nagy kenyeret, mint egy kerék, azt felszúrták egy rúdra, s vidám kurjongatással, mintha épp lakodalmaznának, kinyújtották a barlang nyílásán. Mutatták, hadd lássa a tatár: nemhogy fogytán volna az élelmük, de még csak most kezdik sütni az ilyen hatalmas kenyereket.

Onnan a barlangból nem láthatták Kőmezejében, hogy nézzék: elfogyott-e vajon a keréknagy kenyértől a tatár türelme. Felkelt akkor egy ifjú ember, kibújt a barlangból, hogy ha ott van szemben az a csodás torony-munkája a víznek, felmászik ő annak a hegyébe, s onnan ad hírt a barlang népének, hogy mit lát Kőmezejében. Fel is mászott a legesleghegyébe, el is nézett az üres Kőmezejébe, s örömében akkorát kiáltott, hogy megszédült, lezuhant és szörnyethalt a mélyben.

Nem emberek építették kőműves-munkával azt a tornyot, a víz faragta a maga gyönyörűségére, de hogy egy Csala nevű ifjú halálba zuhant onnan, emberről nevezték el, Csalatornyának. Nevezhették annak emlékére is, hogy egy kerék-kenyérrel verte a gyenge az erőset, s emlékül a gyenge víznek is, mely tengerhez igyekeztében átvágta a hegyet.

Ha arra jártok, az almási barlangot kell keressétek, de ha megtaláltátok, Csudálókő lesz az mindjárt, ahonnan Csalatornyát megcsudálhatjátok, s ha jó szemmel körülnéztek, lehet, a torony barlangi vízcsepp-másai: a cseppkövek között még hamuban sült pogácsát is találtok.

Nagy Katalin: Bemutatom

Orosz István rajzai

Délelőtt, amikor megkaptuk a félévi bizonyítványt, még azt hittem, otthon nagy ünneplés lesz. Két négyesem van mindössze, ez elég szokatlan, ilyen jó bizonyítványom nem volt a nyolc év alatt. Az ünneplés mégis elmaradt, mert ablaktisztítás volt otthon, ami önmagában is elég szomorú. Mert ilyenkor grízes tészta az ebéd. Mindig grízes tésztát főz a nagyanyám, amikor ablakot mos, mert másra nincs ideje. Azt meg, hogy segítsünk, nem engedi. Azt mondja, mi mindannyian csak maszatoljuk az üveget. Úgyhogy kilesi, amikor senki nincs otthon, és akkor rohammunkával megtisztítja az összes ablakot. Nagyon kifárad persze, és mindenért haragszik ilyenkor, és grízes tésztát főz.

Délben, amikor megláttam a grízes tésztát, az első falatnál, anélkül, hogy felnéztem volna, megdicsértem a konyhaablakot. Eltaláltam, azzal már készen volt a nagyanyám. A szobában tartózkodott, a létra tetején. Akkor se jött le, amikor közöltem, hogy csak két négyesem van. Azt mondta, miért nem vagyok inkább tiszta ötös, akkor példakép lehetnék az öcsém előtt. Én nagyon utálok példakép lenni, és az öcsém is utálja, ha velem példálóznak. Különben ha nem szólítják fel erre mindenben utánoz engem. Ugyanúgy öltözik, fésülködik, mint én. Most szomorú is éppen, mert nő a bajuszom, és ebben nem tud követni. Még csak harmadikos, de már pályát választott, hogy el ne maradjon tőlem. Mondja utánam, hogy ő is újságíró lesz, pedig utál írni különben.

A grízes-tészta-ebéd után vizet hordtam a nagyanyámnak, ezt engedte csak, az ablakhoz nem nyúlhattam. Zuhogott a víz a csapból, azért nem mehettem a telefonhoz, amikor csengett. A nagyanyám vette fel a kagylót.

— Halló! Ki beszél?

Mire odaértem a vizesvödörrel, már kicsit mérges volt.

— Kicsoda, kérem? Nem értem. Tessék hangosabban beszélni!

Az illető hangosabban beszélt, mert én is hallottam már, de Nagyi értetlenül nézett, súgva kérdezte tőlem:

— Ki lehet az a Lajos? Azt mondja Kormos Lajos. Valami rokon...?

— Ez Öcsi — vélekedtem, sőt biztos voltam benne. Öcsi mániája, hogy telefonon értekezik a családdal. Főleg, ha baj van. Ma bizonyítvány osztás volt náluk is...

— Mi bajod Öcsi? — méltatlankodott a telefonba a nagyanyám. — Mióta hívnak téged Lajosnak?

— Mióta megszülettem. Csak ti elcsúfítottatok azzal az öcsizéssel — hallottam az öcsém hangját. Világos: most mellébeszél!

— És ezért hívtál fel? — csattant fel a nagyanyám. — A létráról másztam le a telefoncsengetésre. Ablakot tisztítok.

— Ne fáradj, nagyanyám. Majd én megtisztítom, ha megengeded — készségeskedett az öcsém.

— A vizet hordhatod. Az bizony rámfér.

— De ahhoz, ugyebár, haza kell mennem. Megengeded?

— Öcsi, te megbolondultál! Miért kell ahhoz engedély, hogy haza gyere?

— Mert azt mondtad, nagyanyám, ha kettes lesz a bizonyítványomban, haza se jöjjek.

— Ja, vagy úgy?! — szomorodott el a nagyanyám. Majdnem sírt, úgy mondta. — Szóval mégis kettesed van számtanból? Hiába számolt veled szegény apád esténként...

— Nyugodj meg Nagyikám! Nem számtanból van kettesem. Nem is főtantárgyból. Csak melléktantárgyból. Egészen mellék...

Már elzsibbadt a fülem, elferdült a nyakam, ahogy a telefont hallgattam. A karomat húzta a vödör, letenni nem mertem. És a nagyanyám csak nevelte az öcsit egyre...

— Akkor miből van kettesed? Halljam végre!

— Magatartásból.

— Micsoda szégyen! Megbuktál magatartásból!

családom 6.

— Abból nem lehet megbukni! És nem is tehetek róla. Kérdezd csak meg a Magdit...

— Miért? Honnan beszélsz?

— Innen a szomszédból. Magdiéktól.

— Nagyszerű! Most szégyenkezhetem legalább a nagyanyja előtt. Ugyis folyton dicsekszik az unokájával.

— Te is dicsekedhetsz. A Gáborral!

— Ne szemtelenkedj, jó?!

— Csak neked akartam örömet szerezni a Gáborral...

A nagyanyám lecsapta a kagylót, és olyan mérges volt, hogy azt se bánta, ha befejezem az ablaktisztítást.

Öcsi nemsokára megérkezett. És a bizonyítvány mellé hozta Magdit és a nagymamáját vendégségbe. És velük volt még a saját nagyapánk, mert őt Magdiékhoz száműzte az ablaktisztítás idejére a nagyanyám. Nagyapám pont úgy pislogott, mint az öcsém, egyformán féltek Nagyitól. Kár volt! A nagyanyám olyan szívélyesen tessékelte a vendégeket, mintha éppen rájuk várna. És aprósüteményt vett elő egy dobozból; hogy tudja elrejteni előlünk, nem is értem?!

Magdi nagymamája dicsérte a süteményt, pedig alig evett belőle, ugyanis nem jutott. Öcsi evett nyolcat egymásután, mert tudta a grízes tésztát.

Magdi nagymamája megkérdezte előbb a sütemény receptjét, aztán a bizonyítványunkat. Nagyanyám az enyémet sorolta és hozzátette, hogy újságírónak készülök. Kicsit dicsekedett, megfogadta az öcsém tanácsát. Magdi nagymamája erre azt mondta, hogy akkor bizony jól kell tudnom idegen nyelveket. Ez nagy tapintatlanság volt, hisz hallhatta, az egyik négyest orosz nyelvből kaptam. De nagyanyám azt felelte, én belföldi tudósító leszek ugyis, nem is engedné, hogy szaladgáljak a világban, az ő szíve nem bírja az izgalmakat. Akkor a Magdi nagymamája az öcsém bizonyítványát kezdte részletezni. Nagyapám elővette a ribizlibort, nem az Öcsi egészségére, hanem, hogy elterelje a beszélgetést a bizonyítványáról. De a Magdi nagymamája nem hagyta.

— Hát bizony ezek a mai gyerekek! Bezzeg a mi időnkben! Ugye, kedves szomszéd uram, ilyen rossz bizonyítvánnyal magát elküldték volna kanásznak? — fordult a nagyapám felé sóhajtozva.

— Bizony, elküldtek engem kanásznak — hagyta rá a nagyapám gyorsan, csakhogy Öcsit mentse. Különben nem hiszem, hogy elküldték kanásznak, még sose hallottam róla. Pedig nagyapám minden kalandját kívülről felmondom, mesél róluk eleget.

A Magdi nagymamája jelentőségteljesen nézett az öcsémre, remélte, hogy majd kétségbeesik. Öcsi sokáig hallgatott, aztán megkérdezte, mi az a kanász? Nagyapám megmondta, hogy az egy foglalkozás. És máris emlékezett rá, hogy gyerekkorában mindig arra ébredt, hogy tülköl a kanász. Úgy szedte össze a falusi udvarokból a disznókat, hajtotta ki a legelőre, csattogott a szíj-ostora...

Az öcsém akkor azt mondta, neki ez a munka éppen megfelel. Grízes tésztát se kell többé ennie, ha máris indul, tarisznyából fog ebédelni szalonnát és vöröshagymát. Azt itthon úgyse ehet eleget. És már hívta is telefonon a különleges tudakozót, hogy megkérdezze, hogy jelentkezhet az ember kanásznak. Alig bírtam kicsavarni kezéből a kagylót.

Galambosi László versei

Farsang

Álljon a bál, amíg állhat.
Nyaggassuk a citerákat.
Körbe-körbe! Csak vidáman!
Maszk nélkül meg maskarában.
Pántlikázzuk a farsangot!
Kongassuk a nagyharangot!
Ide szálljunk! Oda szálljunk!
Csizmasarkon ugróst járjunk!
Kereplőkkel, kolompokkal,
nádsípokkal, vasbotokkal
kilenc király bandukoljon,
csipkés lángú lámpát gyújtson,
siska fülét hegyezgesse!
Prémsüvegben jön a medve.
Moha csüng a süvegéről.
Pipájában tapló füstöl.
Hajladozunk. Énekelünk.
Ibolyásan ölelkezünk.
Álljon a bál, amíg állhat.
Zengessük a citerákat!

Szél

Szomorú a szél.
Nem szálldoshat vihar-bálba,
fejét hajtja asztalára,
lombot számol bogarászva.
Szomorú a szél.

Vidámabb a szél.
Holnap útra kél.
Kirándulgat a hegyekbe,
madárszárnyat megpörgetve
ölén ül a naplemente.
Vidámabb a szél.

Szomorú a szél.
Vidámabb a szél.
Árnyak között, fények között,
eső-verte nagykabátban,
sugár-mosta tarka ingben
hazájába tér.

Újuló

Süllyed az árok,
süllyed a tél.
Kamra-puhában
az új kapanyél.
Pillog a sarló,
ring a szegen;
fényt udvarolna
a sarki gyepen.
Vágna a fejsze,
a zöld tarajos.
Zsongjon a szilvás,
a bimbó-habos.
Moccan az ásó,
jönne velem.
Nyíljon a döngölt
krumpli-verem.
Nyíljon a, nyíljon a,
nyíljon a láng.
Bukjon a, bukjon a
beste katáng.

Fecske Csaba versei

Halak

Sopánkodik a sügér
Hogy a víz csak hasig ér
Hasig ér, hasig ér
Így messzire sose ér

Míg a csuka vizitál
Megnyílik a vízibál
Vízibál, vízibál
Csak egy béka muzsikál

Reng a rája hája már
Süllő, hüllő rája vár
Rája vár, rája vár
Rája márna várna bár

Vida Győző rajzai

Ék, ék, ék

Ék, ék, ék
Forró a fazék
Benne a tyúk,
liba, kacsa,
pulyka, kakas
megfőjék!

Ék, ék, ék
Szaladjon a szék!
Asztal, lóca,
szekrény, láda,
kredenc, sámli
nagyot ugorjék!

Ék, ék, ék
Borsot tör a pék,
hogy a borbély,
meg a kovács,
a kocsmáros
a portáját
messze kerüljék!

Ék, ék, ék
Kéküljön a kék!
Férjhez menne
Lusta Panna
még a héten
hogyha elvennék!

Józsa Teréz

CSÖPI, A ZSAROLÓ

Biztosan ti is megfigyeltétek már, hogy némely felnőtt, ha a gyerekkoráról kezd beszélni, azt biztosan szépnek, sőt tündérinek nevezi; vagy egyszerűen letagadja, és fennen hirdeti, hogy neki nem volt gyerekkora. Én azt mondom, akár így, akár úgy halljátok, nyugodtan mosolyogjatok. Értem kétségeiteket: „ugyan, kérem, mi olyan szép abban, ha az ember kicsi, és a saját cseresznyefájára sem tud felmászni, csak miután odavonszolt előbb egy létrát. Ha meg felszáll a buszra, holt biztos, hogy egy bácsi pocakjának nyomják az orrocskáját, akárhogy ágaskodik. Az meg, ugye, megint nem lehet, hogy valaki egyenest felnőttnek szülessék, még ha azt mondja is vele, hogy korán megérlelték a gondok. A korai cseresznye is csak zöld cseresznye előbb, sőt apró. Bárki megnézheti."

Mondom, mosolyogjatok csak nyugodtan, udvariasan, mint máskor, mert az én gyerekkorom is tündéri volt. Azt nem tudnám megmondani, mi is volt abban annyira gyönyörű. De arra határozottan emlékszem, hogy naponta örültem a tündéri gyerekkoromnak, és nem most találtam ki, hogy olyan.

Tudtam, például, hogy tavasz végén, amikor a föld friss illatát már rég elvitte a napsütés, amikor a pünkösdirózsák céklaszínű hajtásai már rég leveles bokrokká terebélyesedtek, a kicsiny rózsabimbók sírnak örömükben. Esztendőről esztendőre meghatódnak attól, hogy kinyílhatnak. És tudjátok, mit sírnak? Nem könnyeket, mint a közönséges halandók, hanem illatos mézet. Higygyétek el, mert megkóstoltam. Megkóstoltam a langyosan szuszogó kövirózsát is, amely ott nőtt a kerítés tövében. Ízleltem a ringlófa mézgáját, az akác virágát, a papsajtot és szinte minden lélegző növényt. A kerítésre futó vadsóskát már meg sem említem, mert az gyerek-körökben közismert csemege. Megszerezni is egyszerű volt: csupán kora reggelre kellett beállítanom az ébresztőórát. Hamarabb akartam kiérni, mint a szomszéd kecske, mert az az éhenkórász jószág délelőttre már minden gyenge levelet lelegelt az orrom elől.

Szerettem a növényeket. Úgy láttam, ők nem neheztelnek mérhetetlen kíváncsiságomért, végtére is együtt növekedtünk, csak ők sokkal látványosabban tették. Arra is a szeretet meg a kíváncsiság vitt rá, hogy beléjük kóstoljak, s ők értem, a barátjukért csendben, titokban áldoztak egy-egy levélkét, hajtást, virágot. És tőlük soha, senki nem tudta meg, hogyan vallattam a világot akkoriban, amikor a szavak még keveset mondtak nekem.

Hogyne szerettem volna hát Csöpit, aki tanúja volt minden tilos gyönyörűségemnek. Ott álldogált vagy üldögélt mindig, ahol én guggoltam. Felfedező óráim nem hozták izgalomba, mert ő — bár nálam is kisebb volt, ráadásul kutya — a növények között már rég kiismerte magát. Az ízükre pedig egyáltalán nem volt kíváncsi. Türelmes volt és baráti elfogultsággal alapos természetnek minősítette lassúságomat. Mikor belefáradtam a növénytani tudományok sajátságos megszerzésébe, mindig megjutalmaztam Csöpit. Keresgéltem a hatalmas konyhaszekrényben és mindig találtam benne valami Csöpinek valót. Ha nem akadt kockacukor, vagy valami sütemény, megdézsmáltam a kristálycukrot. Amikor ezt először tettem, Csöpi türelmetlenül toporgott. Emelte a fejét, szerette volna fogával elkapni a csemegét. De hát a kristálycukrot nem lehet dobni.

— Hogy etesselek meg? — kérdeztem Csöpit, és kicsit lehajoltam, lássa, mi van a kezemben. Csöpi nem látta, ezért két lábra állt és hátsó lábain sután gyalogolva közelebb jött.

— Ej, nem vagy te bice-bóca! Ülj le! — okítottam.

Csöpi szót fogadott. Türelmetlensége azonban újra felállította. És mert nem akarta, hogy ismét rászóljak, mit volt mit tennie, megint leült gyorsan, de egy másodpercig sem tudott ülve maradni. Ekkor csak a mellső lábát emelte föl, és függőleges gerinccel, behajlított mellső lábbal, kicsiny, felálló háromszögfülekkel kérő pózba helyezkedett.

— Szépen ül a kiskutya! — dicsértem.

Ő megcsóválta a farkát és azon mód, ahogy ott ült, behabzsolta a tenyeremből a kristálycukrot.

Hogy miket talál ki ez a kutya? Vajon megtenné-e még egyszer? Néztem Csöpit és azon mosolyogtam, milyen komótosan törli le mancsával bajuszáról és szakálláról a fityegő, nedves cukorkristályokat.

— Mint aki kaszálás közben kézből szalonnázott — mondtam neki. Azért neki, mert senki más nem volt ott. Csöpi válasz nélkül hagyta észrevételemet. Befordultam a házba, markomba vettem újabb kétkanálnyi kristálycukrot. Csöpi rám ugrott, majd kiütötte a kezemből a drága csemegét.

— Leülni! — vezényeltem.

Leült.

— Szépen ül a kiskutya! Szépen ül a kiskutya! — próbáltam rábeszélni az előző mutatványra. Csöpi csak forgatta a fejét, töprengett, mit akarhatok, amikor ő már ül. Lehajoltam, megfogtam a jobb mellső lábát, és kissé megemeltem. A kutya azonnal kétlábra állt.

— Szépen ül a kiskutya! — mondogattam csendesen tovább. Csöpi lassan ülésbe akart ereszkedni, de fogtam a lábát, gerincét egyenesen tartottam. Végre úgy ült, mint az előbb.

— Ez az! Így — simogattam a fejét, aztán megette kezemből a második adag kristálycukrot.

Fordultam még néhányat a konyha és az udvar között, pedig Csöpi harmadjára már hibátlanul, kaján képpel adta elő a mutatványt:

— Ja, ha neked csak ez kell, megteszem én, ahányszor akarod. — Ez volt az ábrázatára írva. És meg is tette. De nem ahányszor én akartam, hanem ahányszor ő. Attól a naptól kezdve semmit nem ehettem előtte anélkül, hogy a legjobb falatomat neki ne kelljen ajándékoznom. Ha véletlenül csokoládéhoz jutottam és figyelmemet csak a felséges íznek szentelve a favágó tőkén akartam megenni (vagy a veranda sarkán, vagy a küszöbön, vagy csak úgy állva és bámészkodva) Csöpi előttem termett és némán kérő pózba vágta magát, „szépen ült". Nem okozhattam neki csalódást. Nem volt kis áldozat, ha figyelembe vesszük, hogy amikor én 5—6 éves voltam, még a Mikulás is lapos puttonnyal járt. Később Csöpi már nem is kért másképp, csak hátsó lábára ereszkedve, függőleges törzzsel, mókásan lógatva feleslegessé vált mancsait. Próbáltam néha úgy tenni, mintha nem látnám, hogy „szépen ül", el is fordultam, Csöpi nyugodtan leereszkedett, majd újra szembe ült velem. Hosszú percekig ült a csemegéért, lógatta lábacskáit, szinte már vártam, hogy tapsolni fog — amilyen fantasztikus ötletei támadtak — de nem tett semmit. És ha még mindig erős voltam és nem rohantam, hogy teljesítsem megszoborodott — bocsánat, szoborrá vált — kutyám óhaját, ha még mindig a szórakozottat adtam, a szoborkutya rám vakkantott. Arra meg már oda kellett nézni, a nevető pofácskájára, amely azt mondta:

— Ennyire azért nem könnyű túljárni az eszemen!

— Csöpi, te zsarolsz!

Csöpi meglengette a farkát, mint aki bókot hallott.

Odaadtam neki, amit kívánt, aztán becézgettem, cirógattam. Egy kicsit sem nehezteltem rá. Örültem, hogy erős vagyok. Örültem, hogy Csöpiért akár mindennap le tudok mondani valamiről.

Vida Győző rajzai

ABBAN AZ ORSZÁGBAN

Ursula Wöffel elbeszélését
fordította Janikovszky Éva,
rajzolta Görög Júlia

Ezt a történetet legutóbbi utazásom során hallottam.

A fiú tizenkét éves volt. Nevezzük őt Kitnek. Valójában nem ez a neve. De jobb, ha senki sem tudja a valódi nevét.

Kit ellenségének tartott egy másik fiút. Nevezzük Tapónak.

Ha Kit és Tapó együtt játszott a többi gyerekkel, mindig veszekedés lett a vége. Mindkettő első akart lenni a játékban. Ilyen versengés másutt is adódik a gyerekek között, emiatt nem kellene eltitkolni a valódi nevüket.

De ők olyan országban éltek, ahol nem volt szabad kimondani, amit az emberek gondoltak, és nem volt szabad tudomásul venni, amit láttak.

Mert senki sem mondhatta meg az igazat arról, ami rossz volt abban az országban. Aki mégis beszélt róla, az börtönbe került.

Abban az országban mindenki félt azoktól, akik hatalmon voltak. És akik hatalmon voltak, azok meg az igazságtól féltek, mert rosszul és igazságtalanul kormányozták az országot.

Abban az országban nagy veszélyt jelentett, ha valakinek ellensége volt. Abban az országban még a barátság is veszedelmes lehetett.

Egy éjjel Kit valami lármára ébredt. Idegen hangokat hallott az ajtó felől. Az édesanyja hangosan sírt. Kit felkelt, és három férfit látott. Az apjáért jöttek.

— Vigyázz anyádra, Kit! — kiáltott vissza az apa.

És már el is vitték.

Kit tudta, hogy az apja börtönbe került. Csak azt nem tudta, hogy miért. Az édesanyja az asztalnál ült és sírt.

— Mit csinált apa? — kérdezte Kit.

— A barátaival találkozott — mondta az anya —, és a szabadságról beszélgettek. A szabadság az, ha az emberek félelem nélkül élhetnek. És ebben az országban senki sem élhet félelem nélkül. Erről beszélgetett a barátaival.

— Kik voltak ott? — kérdezte Kit. — Mert köztük kellett lennie annak, aki beárulta apát.

— Senki sem volt ott — suttogta az anya. — Érted, Kit, senki! Neked semmit sem szabad erről az egészről tudnod. Azt sem tudod, hogy apádat börtönbe hurcolták. Azt kell mondanod: elutazott.

Másnap Kitnek ugyanúgy kellett játszania a többi gyerekkel, mint azelőtt. Az édesanyja akarta így. Amikor kiért az utcára, Tapó elszaladt. Ez még sosem fordult elő.

— Hát ebbe mi ütött? — kérdezte Kit a többiektől.

— Otthon kell segítenie valamit — mondták a gyerekek.

Aztán az egyik megkérdezte:

— Mi történt nálatok az éjjel? Valami lármát hallottam.

— Apám utazott el — mondta Kit. — Ismerősök jöttek érte.

A gyerekek nem kérdezősködtek tovább.

Ezután Tapó sosem jött közéjük, ha Kit a többiekkel játszott. Tapónak mindig segítenie kellett otthon. Még a testvérei is elszaladtak, ha meglátták Kitet. Pedig Tapó testvéreivel Kitnek soha semmi baja nem volt.

Kit találkozott Tapó apjával is, és amikor köszönt neki, a férfi keresztülnézett rajta, és gyorsan továbbment. Mintha valamennyiüknek rossz lett volna a lelkiismerete. Biztos, hogy Tapó apja volt az áruló, a besúgó.

És akkor Kit azt mondta a többieknek:

— Valami nagyon rosszat tudtam meg Tapó apjáról.

És ezt sokszor elmondta a gyerekeknek, a gyerekek meg elmesélték otthon a szüleiknek.

Nem sokkal ezután Tapó megjelent az utcán, ahol Kit a többiekkel játszott.

— Most már ráérek — mondta. — Bezártuk a vendéglőt. Apámnak el kellett utaznia.

Tapó Kitre nézett, amikor azt mondta. Kit hátat fordított neki, és elment. De Tapó utánaszaladt. Kit a sarkon bevárta.

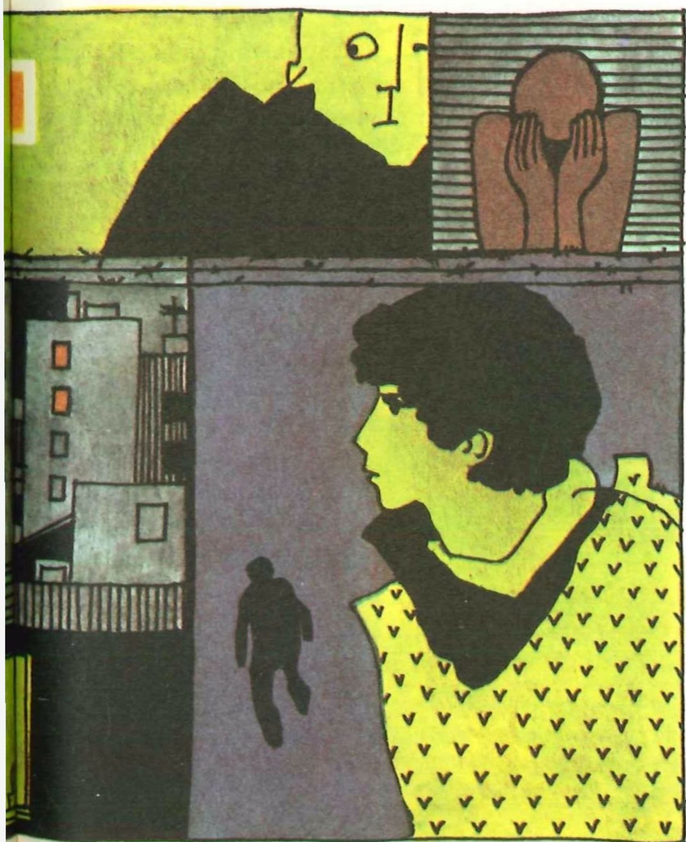
— Sok pénzt kaptatok azért, hogy beárultátok az apámat? — támadt Tapóra. — Annyit, hogy a vendéglőt is becsukhatjátok már? És ezzel tovább akart menni. De Tapó megragadta, és a földhöz vágta. Nagy erővel szorította, és úgy sziszegte a fülébe:

— Te gazember, te alattomos kutya! Tudod te egyáltalán, hogy mit beszélsz? Most az én apám is a börtönben van, mert te elárultad azzal az ocsmány fecsegéseddel. Most boldog vagy?

— Nem igaz, nem lehet igaz, hogy a börtönben van! Egy szót se hiszek az egészből! — kiáltotta Kit. — Hiszen ő volt az áruló! Mindnyájatoknak rossz volt a lelkiismerete. Azért kerültetek engem, azért nem akart az apád sem megismerni.

Tapó végre elengedte.

— Mert féltünk — vallotta be. — Hát nem érted? Ha valaki, mint a te apád, tilos dolgokról beszél, és elkapják, akkor a barátai után is szimatolnak. Hát ezt csak tudod?

— Na és? — kérdezte Kit. — Persze hogy tudom. Az én apám nem egyedül került a börtönbe, hanem sok barátjával együtt, mert azok is megmondták az igazat, mint ő.

— Igen — mondta Tapó —, és most az én apám is oda került. Miattad! Mert senki más nem tudott erről.

— Miről? — kérdezte Kit.

— Most ne játszd meg magad! — ordított rá Tapó. — Tudod te nagyon jól, hogy miről beszélek! — Körülnézett. A többi gyerek már jött utánuk. — Még azon az éjszakán el akarták őt is vinni — suttogta Tapó. — De ő azt mondta nekik: „Én csak egyszerű vendéglős vagyok, semmi közöm ahhoz, hogy mit beszélnek a vendégeim. Oda se figyelek." Akkor elhitték neki, de mi mégis féltünk. Mert ha valaki egyszer gyanús lesz nekik, akkor tovább szimatolnak utána. És akkor te mindent elárultál a hülye fecsegéseddel.

Tapó Kit lába elé köpött, és faképnél hagyta.

— Hazudsz! Hazudsz! — kiáltott Kit a fiú után.

— Mi van? — kérdezték a gyerekek, akik közben odaértek.

— Semmi — mondta Kit, és hazaszaladt.

— Mit tudsz a vendéglősről? — kérdezte otthon az anyját. — Meg kell mondanod. Tapó azt állítja, hogy az ő apját is börtönbe zárták.

Az anya rémülten nézett rá.

— A vendéglős az apád barátja volt — mondta.

De Kit nem hitt neki. Nem akart hinni.

Senki sem hitt a másiknak.

Kit és Tapó ellenségek maradtak.

Mert a bizalmatlanság, a félelem és az ellenségeskedés nincs megtiltva abban az országban.

A vándortarisznya útra vár

Marika szeretettel nézegette a sárga kartonlapra ragasztott kék, homok- és még két-háromféle színű műbőr figurát, amely nem más, mint CIMEA Viki, ismert barátunk. Nemrég készült el vele, vagy ötödször. Mert korábban elkészítette már CIMEA Vikit funér lapra vízfestékkel, kartonra papírból, naplóba filctollal, sőt pingpong labdából és pamutból, két változatban.

Igaz, Marika nem egyedül dolgozott, segített neki az egész CIMEA-klub, amely — először az országban — Gyömrőn alakult meg a 4. sz. Jelky András Úttörőcsapat pajtásai közül.

A klub gondolata 1975 májusában bukkant elő. Gőczéné Kovács Gabriella csapatvezető-helyettes, és klubvezető el is ment hamar a CIMEA, a nemzetközi gyermekszervezet központjába, mivel az éppen hazánkban, Budapesten működik, és a tennivalók megszervezéséhez segítséget kért.

Szeptemberben megalakult a klub körülbelül ötven kisdobossal és úttörővel. Azonnal munkához láttak. Szakcsoportokat alakítottak. Egyikben a levelezők, másikban a földrajz kedvelők tömörültek (ők gyűjtötték a testvéri pionírszervezetekről és országaikról az ismereteket). Harmadik csoport foglalkozott az egyenruhák, jelvények és jelszavak gyűjtésével, készítésével, az ügyes kezűek pedig ajándékokat gyártottak, mert mindig volt kiket megajándékozniuk.

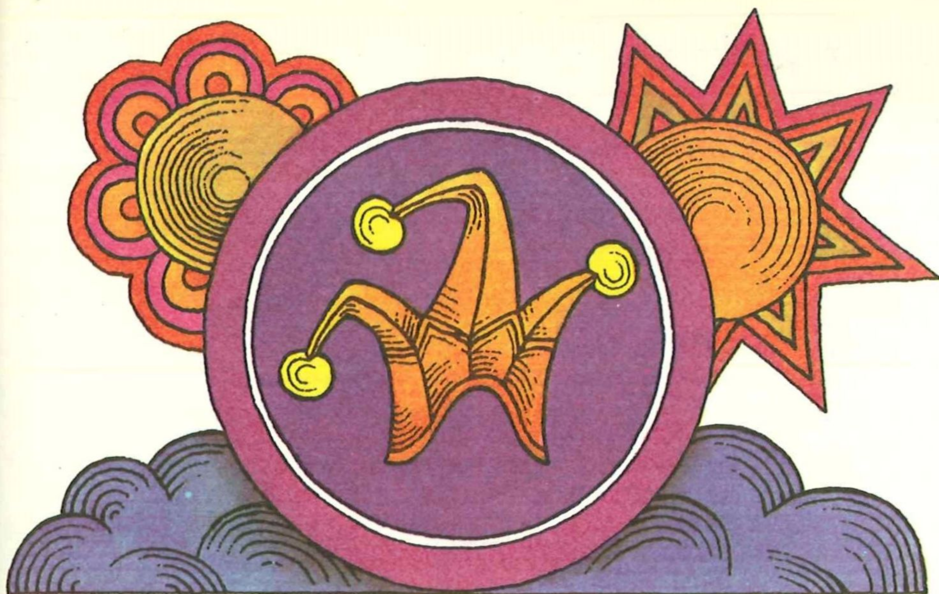
Boldogan emlékeznek arra a nagygyűlésre, amelynek védnöke a CIMEA-klub volt. Szolidaritási demonstráció volt ez, a chilei hazafiakkal, a chilei néppel való együttérzésről tanúskodott. A klub és a megjelent chilei úttörők adtak műsort. A nagygyűlés előtt egy teljes hónapon át gyűjtötte a CIMEA-klub és az egész úttörőcsapat a papírt azért, hogy a találkozáson pénzzel, ajándékokkal is segítsék a hazánkban élő chilei gyerekeket.

A klub tavaly szeptemberben átköltözött a Ságvári Endre úttörőházba. Igazi, színes klubéletet élnek. Ügyeskednek, művelődnek, túráznak és barátkoznak. Naplójuk híven tükrözi, mi történik velük minden csütörtökön a szokásos összejöveteleken, és máskor, rendkívüli találkozásaikon. Legnagyobb kincsük most a vándortarisznyájuk. Műszőrméből készítették. Belehímezték a CIMEA jelvényét és a klub nevét. Ezután megpakolták ötletekkel, ajándékokkal és elküldték Csehszlovákiába, pontosan Plesivecbe. Az ottani pajtások átvették ajándékaikat, megjegyezték az ötleteket, ők is a vándortarisznyára hímezték jelvényüket és nevüket, majd degeszre tömték a tarisznyát és elküldték Királyhelmecre, amely akkor éppen 700 éves város volt. Onnan került tovább a kincsestarisznya Rozsnyóra — hasonló ceremóniák után. A tarisznya most itthon van, négy hímzett jelvénnyel és négy közösség nevével díszítve. Útjára vár. Rövidesen a Szovjetunióba kerül.

Józsa Teréz

Őrsi tisztségviselő a mókamester

A foglalkozásokon mindig játsszatok is! Játsszatok a teremben, a szabadban, télen és nyáron! A játék irányítója, vezetője a mókamester legyen! Most neki segítünk az alábbi játékötletekkel.

Válassz játékot!

Soha ne vita alapján döntsétek el, mikor, mit játsszatok! Legyen játékgyűjteményetek! A rajsarokban álljon pl. egy baba, melynek kötényében tartjátok kedvenc játékaitok leírását! Így az összejövetelen csak húzni kell egy cédulát, s már lehet is játszani. Ügyeljetek arra, hogy legyenek az évszakoknak megfelelő szobai és szabadtéri játékok is!

Szervezz vetélkedőt!

Ne komoly feladatokra gondolj, hanem játékos ötletekre! Add feladatul a pajtásoknak, hogy minden őrs találjon ki két játékot! A játékok nem lehetnek ismertek. Az összejövetelen mutassák be! Amelyik játék elnyeri a zsüri díját, azt el is játszhatjátok közösen.

Mire jó a sakk?

Vannak, akik az egyéni játékokat kedvelik, ilyen például a sakk. A sakkozókat úgy vond be a játékba, hogy a figurák talpára írj feladatokat! (Pl. útjelek, sípjelek, mondj, mesélj, játssz pantomimot.) Amelyik bábut az ellenfél a játék közben kiüti, annak a gazdája a talpára írt feladatot köteles végrehajtani. Így nemcsak ők, hanem a nézők is jól szórakoznak.

Fejezd be!

Őrsönként egy-egy pajtás írjon 5-6 mondatos történetet, de a befejező mondatot külön lapra írják! A befejezetlen történetet borítékba zárva adják át neked, a befejező mondatot ők őrizzék. Mindezt titokban csináljátok! A következő foglalkozás előtt rejtsd el a székek alá a borítékokat úgy, hogy ne a szerzőkhöz kerüljenek! Akik megtalálják, fejezzék be a történeteket! Ezután az új s régi szerzők befejező mondatait hasonlítsátok össze. Bizonyára vicces lesz.

Itt a farsang, áll a bál...

De nem baba bál, nem kisdobos karnevál, nem játékdélután, hanem l u f i - bál. Közöld, hogy mindenki hozzon a foglalkozásra egy felfújt sima lufit (ne olyat, amire már nyuszit vagy mást festettek) s filctollat. Mondd meg, hogy rajzoljanak a lufira farsangi álarcot. Majd énekeljetek egy mókás dalt, s „táncoltassátok meg" a lufikat. A legszebbekkel a kisdobos karneválon díszítsétek a termet.

Horváth Edit

Dobra verjük

Nagyon készültünk erre a farsangra — kezdte beszámolóját Nyíregyházáról a szarvasszigeti iskolából Szűcs Laci, harmadikos kisdobos. Aztán elmesélte, hogy torta jelmez, sőt béke is akadt a báljukon (az a béke milyen lehetett?) A vidám vetélkedőt, ugye, már mindannyian könnyen el tudjuk képzelni: a puding evést, a rajzolást bekötött szemmel, a bab válogatást, a léggömb borotválást... meg a táncot a vidám talpalávalóra.

De jó lenne még egy farsang! — zárta sorait Laci.

Hát, Laci, s ti, valamennyien, akik együttéreztetek vele, parancsoljatok! Újra itt a farsang. Alig egy évet kellett rá várnotok. Nem ünneprontásként jegyezzük meg, csupán, hogy úgy készülődjetek az idei mulatságra: ebből a farsangból se lesz kettő!

Egy család, egy tégla. Így is nevezhetnénk azt az 1975 óta tartó mozgalmat, amely Jászkiséren a Vasvári Pál úttörőcsapat kezdeményezésére kialakult. Először csapatotthon épült a község kisdobosainak, úttörőinek és felnőtt lakosságának összefogásával. Aztán a község bölcsődéjét hozták rendbe ugyancsak együtt, most meg óvodát építenek. A családok adják a téglát, a kisdobosok és úttörők hordják az építkezéshez, pénzzel a Lenin Tsz segít, a szakmunkát pedig a MÁV gépjavító üzemének szocialista brigádjai végzik. Együtt — egymásért; már harmadik esztendeje.

Tájak, korok, múzeumok címmel októberben országos játék kezdődött. Ti, kisdobosok is bármikor bekapcsolódhattok, ha szeretnétek megismerkedni hazánk természeti és történelmi nevezetességeivel, múzeumaival, műemlékeivel. Véleményünk szerint ezt a játékot egyenesen a honismereti szakköröknek találták ki. És nemcsak kitalálták, de segítenek is. A múzeumokban, idegenforgalmi hivatalokban már kapható az a színes térkép, amelyen az ország természetvédelmi területeit, műemlékeit és múzeumait megtaláljátok. A térkép mellé pedig tájékoztató füzetet adtak ki, amely a nyitvatartási időkben és a túrákkal kapcsolatos más tudnivalókban igazít el.

Miért játék? — mert ismereteken, élményeken kívül még jutalmakat is nyerhettek (kezdő honismerők és gyakorlott túrázó, múzeumlátogató pajtások egyaránt) a szervezőktől: a Kulturális Minisztériumtól, az Országos Természetvédelmi Hivataltól, az Országos Műemléki Felügyelőségtől és az Állami Ifjúsági Bizottságtól. Ha mégsem, akkor is ti lesztek gazdagabbak.

Rajnévadó. Gyakran megesik, hogy egy raj új nevet választ, s ha választott, névadó ünnepséget tart. A közelmúltban lezajlott ünnepségről mégis érdemes említést tennünk, mert a budapesti raj, a III. kerületi Hamer Pál utcai Általános Iskola 3/b osztályának kisdobosai, csaknem a mából választottak maguknak példaképet, névadót. Úgy érezték, nem kell a történelemben búvárkodniuk, hogy olyan embert találjanak, akinek nevét rajzászlójukra tűzhetik. Gerendás Géza nevét vették fel, a nemrég elhunyt kiváló úttörővezetőét, akit többen személyesen is ismertek. Választásukhoz gratulálunk.

CIMEA-jelvény. (A melléklet elkészítése.) A 12 darabból álló alakzatokat vágjátok ki, aztán keressétek meg a helyüket az előrajzolt CIMEA-jelvényen. Ha szépen összeállt a kép, ügyesen ragasszátok rá. A kész jelvényt vágjátok körül és ragasszátok fel egy színes kartonra.

A legszebben sikerült képet tegyétek a raj faliújságjára vagy az osztály egyik falára. Általában az úttörők szoktak ajándékot adni a kisdobosoknak, most itt az alkalom és ti kisdobosok ajándékozzátok meg az úttörőket ezekkel a szépen elkészített CIMEA-táblákkal. Így juthat belőle minden osztálynak, és átadáskor csak ennyit mondjatok: Együtt — egymásért!

Tordai Jolán

PAPAGÁJ

Be nem áll a csőre,
pihenés nincs tőle.
Ismételget újra,
soha meg nem unja.

Ha valaki mindig
és ugyanazt mondja;
akármilyen szépen fújja:
unalmas a nóta.

A TEVE

A teve így vélekedett:
a púpom velem született,
levetkőzni ezt nem lehet –
szeressen így, aki szeret.

Kedves Coffi! Tudod, mit csináltunk a múlt héten? Sok-sok papírt gyűjtöttünk. Olyan sokat, hogy a végén kiderült: mi lettünk az iskolában az elsők. Ezért délután összejöttünk egy kis ünneplésre. Egyszercsak kinyílt az ajtó és megjelent Pocak.

– Hoztam még egy adag újságpapírt – lihegte.

– Mi az, nem is örültök?

– Örülünk, de egy kicsit elkéstél. Már meg is nyertük a versenyt – feleltük. Pocak bánatosan bámulta a nagy papírcsomagot. Hirtelen a homlokára csapott. – Megvan! Ebből lesznek a jelmezek! Újság-farsangot rendezünk! – Mindenkinek tetszett az ötlet. Szereztünk ollókat, ragasztót, spárgát, és munkához láttunk.

Az újságpapírt színes képeslap-kivágásokkal díszítettük. Sokat nevettünk egymáson. Én megfejtettem Pocak hátán a keresztrejtvényt, ő meg kiolvasta a sapkámat. A legmókásabb az volt, hogy amikor táncolni kezdtünk, a papírjelmezek elszakadtak és lehullottak rólunk. Ezért nagy söpréssel fejeztük be a mi újság-farsangunkat. Próbáljátok ki ti is!

Paprika

Marék Veronika munkája

Borbás Balázs 4. oszt. linómetszete, Nyírbátor

Postafiók 100

Legkedvesebb levelem februárban

„Kedves Űr Kata! Kérdésedre válaszolok: engem a világon minden érdekel! Nagyon szeretem a térképatlaszt nézegetni. Tudom Európa összes fővárosát, és Ázsiából is jó sokat. Ismerem a Föld nagy vadjainak nevét és előfordulási helyét. Szeretem a kémiai kísérleteket. A farsangi bálon alkimista jelmezben voltam. A lúgos hatású anyagba fenolftalein oldatot öntöttem, ettől a színtelen folyadék piros lett. Majd ecetet öntöttem bele, és visszakapta eredeti színét. Legközelebb Mikrobi jelmezbe öltözöm. Világítani fog a szemem, mert három égőt szerelek a fejrészbe. Amióta cirkuszban voltunk, állatidomítónak készülök. Majd legközelebb folytatom, hogy mi érdekel még engem. Üdvözöl

Bujdosó László kisdobos
1156 Budapest, Sárfű u. 4."

Bemutatom

a görcsönyi kultúrház gyermekklubját, csupa másodikos-harmadikos-negyedikes kisdobost! Színházba járnak, maguk is játszanak színházat, Dákos Józsefné tanár néni vezetésével. Tavaly ezüstérmet nyertek a kulturális seregszemlén. Dalolnak, játszanak, vetélkednek — és ismerkedni szeretnének más kisdobosokkal, gyermekklubokkal. Címük: Gyermekklub 7833 Görcsöny, Hársfa u. 31., Kultúrház.

Bemutatom a harmadikos Mókus őrsöt, akik a közelgő Világ Ifjúsági Találkozóval foglalkoznak mostanában legszívesebben. Barátság híradót készítenek, ahol minden hónapban más-más ország életét, gyermekeit mutatják be. Ajánlom minden kedves olvasómnak, akik szintén foglalkoznak a VIT-tel, keressék fel levélben a Mókusokat, nem árt egy kis tapasztalatcsere! A Mókusoknak pedig ajánlom, hogy a Levélvártában (ebben a Kisdobosban és a régebbiekben is) található külföldi pajtásoknak írjanak. A válaszok színesítik majd a Barátság híradót. A Mókus őrs címe 4446 Sashalom, Általános iskola. (A postacím pontos! De az aláírás, írott betűkkel: Mókus őrs, nyomtatással: Mackó őrs. Ez tréfa, találós kérdés, vagy két őrs írta a levelet?)

Bemutatom az Éneklő rajt Ceglédről. Nagyon szeretnek énekelni, be is neveztek az Éneklő rajok versenyére, ez természetes. Amiért én külön is felhívom rájuk a figyelmet, az, hogy az óvodásokat is szeretnék „zenére nevelni". Kis műsort állítottak össze számukra, énekelnek, furulyáznak majd nekik, más hangszereken is játszanak. Várom a további híradást a mostani levél írójától, Jakab Ildikó negyedikes kisdobostól. (2700 Cegléd, Bem u. 2/c).

A tatabányai Dózsakerti általános iskola negyedikesei az idén az „Indián" nevet választották őrsüknek. Van már búvóhelyük, ami indiánoknak elengedhetetlen. Különleges szép őrsi naplót terveznek, az árát maguk keresik meg rongygyűjtéssel. Ha nem titok, ami belekerül — indián őrsöknél sose tudhatja az ember! — szívesen olvasnék én is naplórészleteket! Az indián őrs barátságos indiánokból áll, szívesen leveleznének. Címük: 2800 Tatabánya, Dózsakerti ált. iskola. Indián őrs.

Levélvárta

A Szovjetunióból írt, leveleteket várja két kislány: Horkay Ildikó, Kárpát-Ukrajna, Munkács 295400, ul. Mira 115/2 és Bertók Gabriella, Kárpát-Ukrajna, 295400 Munkács, Parhomenko 18. A negyedikes Keszegh Ivela magyarul levelezne kisdobosokkal, címe 946-15 Ton 246, okr. Komarno, Csehszlovákia.

Űr Kata

Ferkai Loránt: Majdnem kerámia...

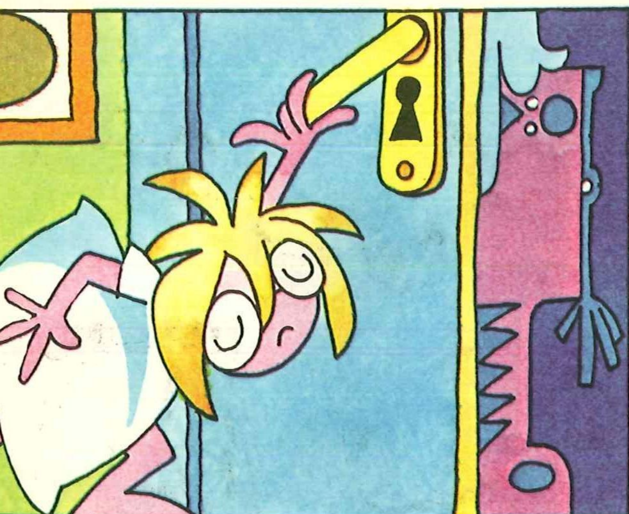
Egy kis ügyeskedéssel csinos és használható tárgyakat alkothatsz magadnak vagy akár ajándékként a szívedhez közelállóknak.

Válassz a kiürült dzsemes, lekváros, kompótos, szörpös üvegek közül neked tetsző formájút és nagyságút, mondjuk az 1. ábrán látható egresdzsem virágvázának alkalmas üvegét, és készíts hozzá bevonó masszát: egyenlő arányban keverj össze egy tálacskában főzőlisztet konyhasóval (2.) s kevés vízzel gyúrd sűrű péppé. Sok vizet ne adj hozzá, mert akkor lágy lesz és lecsúszik az üveg lába felé. Papíron vagy pévécé zacskón lapítsd el a kb. kétmaroknyi masszát, hengereld lapossá magával az üveggel (3.), majd burkold be az üveg testét a liszt—só-keverékkel, egyenletesen, nem túl vastagon. A felületet dolgozhatod simára vagy szándékosan rücskösre. Pár napi száradás után temperával vagy gombfestékkel fesd be (4.) tetszőleges színnel, simán vagy mintásan.

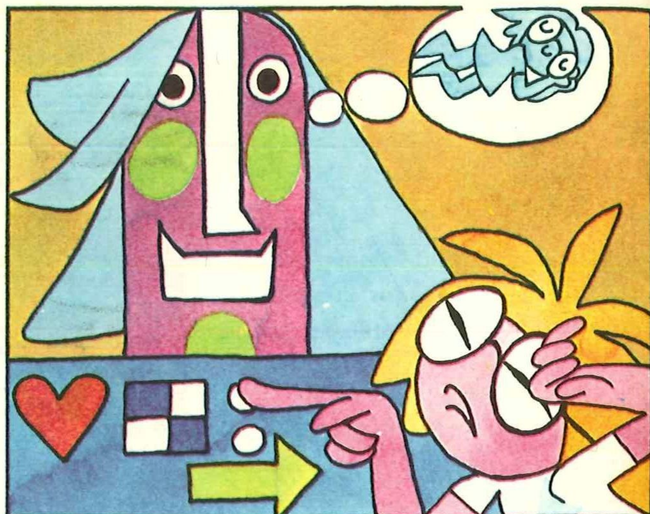
Szívósabb, tartósabb bevonó masszát készíthetsz, ha só helyett apróra tépkedett és beáztatott újságpapírral kevered a lisztet. Az órákig áztatott papírpépet facsard ki, s ezután keverd a liszttel, sűrű, ragadós gyúrmává. Ezzel azután beboríthatsz virágcserepet (5.), palackot vagy kisüveget (6.), inkább rücskösen, mint simán. Ha kiszáradt, kitűnően fog tartani. Még füles edényt is készíthetsz, de ez esetben drótból kell a fülnek vázat készítened (7.), amit azután ügyesen bevonsz a papírmaséval (8.). Mind a formázásnál (9.), mind a színezésnél szabadon eresztheted képzelőerődet, csíkos, pöttyös, foltos és egymásba csorgatott színekkel alkothatod meg mintáidat. Ha színtelen lakkal bevonod edényeid felületét, tartósabbá és fényesebbé teszed őket, de mivel lakk nélkül kevésbé hasonlítanak az igazi kerámiához, úgy talán őszintébbek, egyszerűbbek.

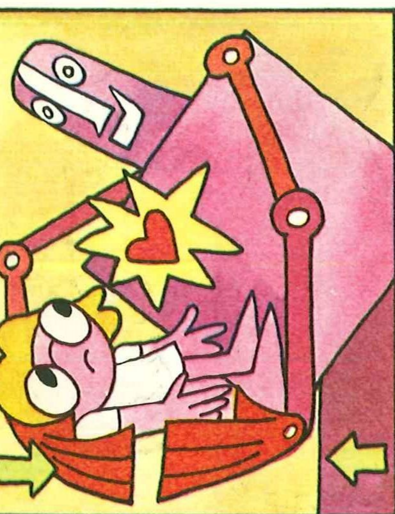
CSUPASZEM ÉS PLÉHEMBER

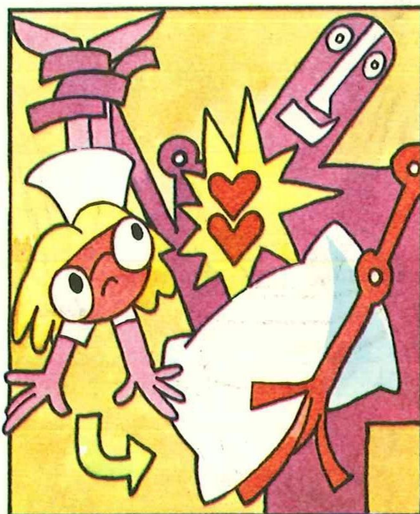
. Nem jön álom a szememre.

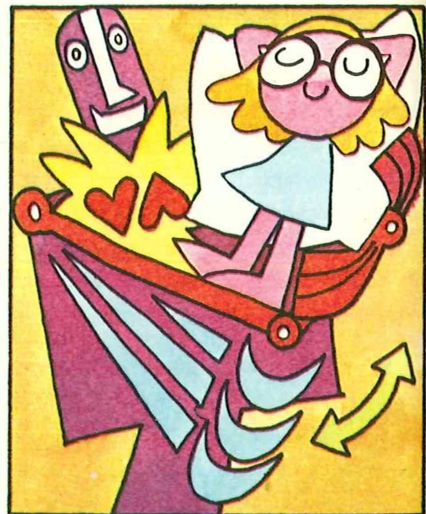
2. Na, Robotom, az esti program: altatás.

. Juj, de kemény a karod!

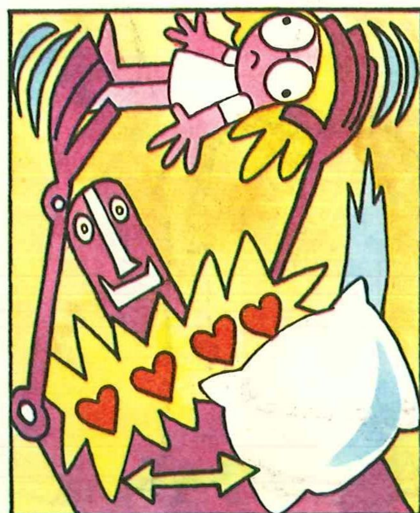
4. Vigyázz!

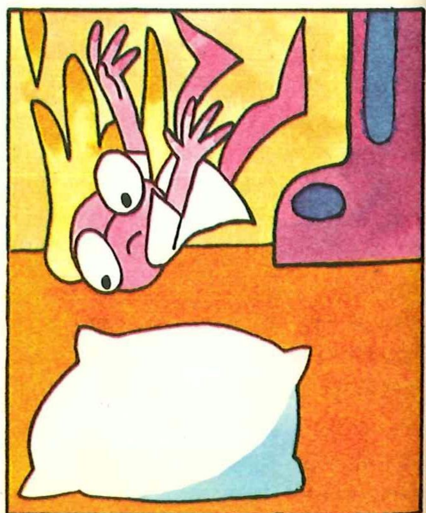
5. Ez igen!

. Így már egészen más!

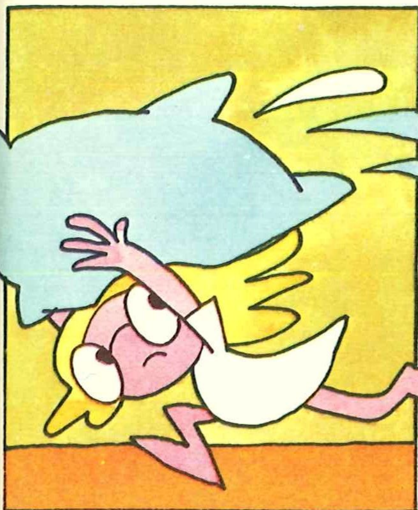
7. Ki ne rázd a lelkem!

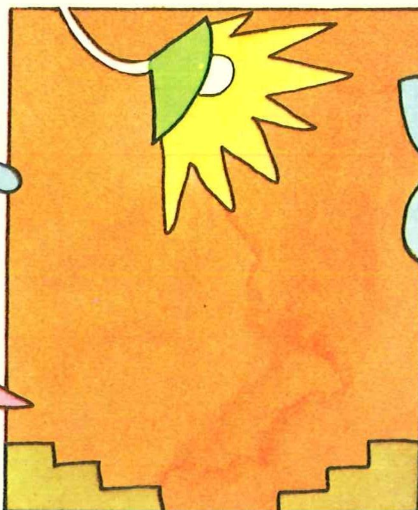
8. Jaj, a nyakamat szegem!

ALTATÓ

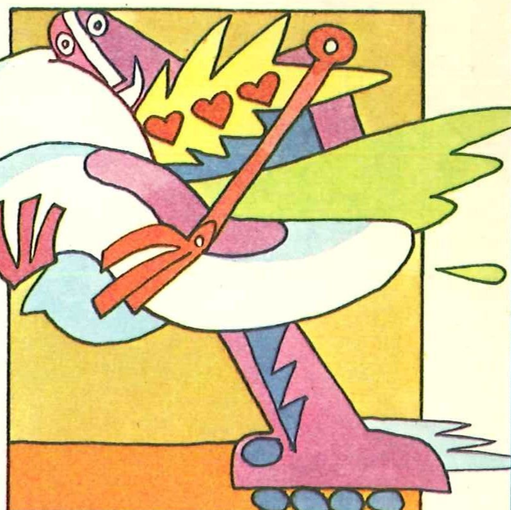
Írta és rajzolta: Richly Zsolt

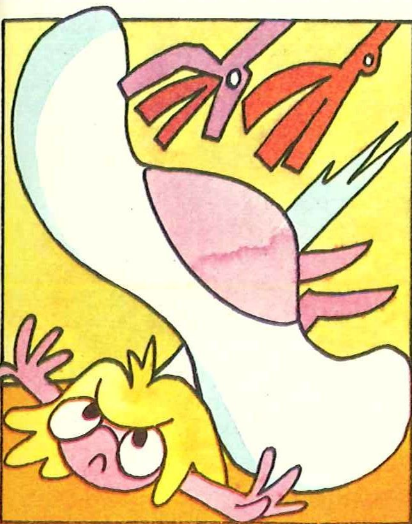
9. Elég, nem akarok aludni!

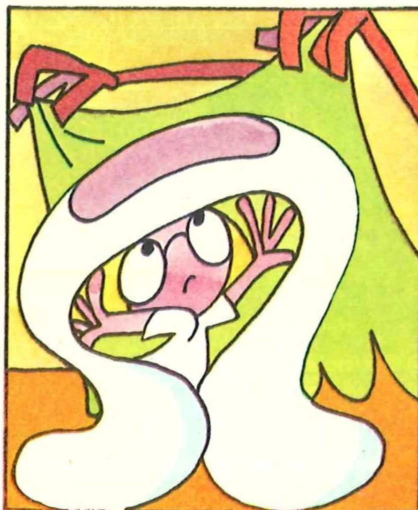
10. Ismét begerjedt.

11. Állj, Pléhember! Segítség!

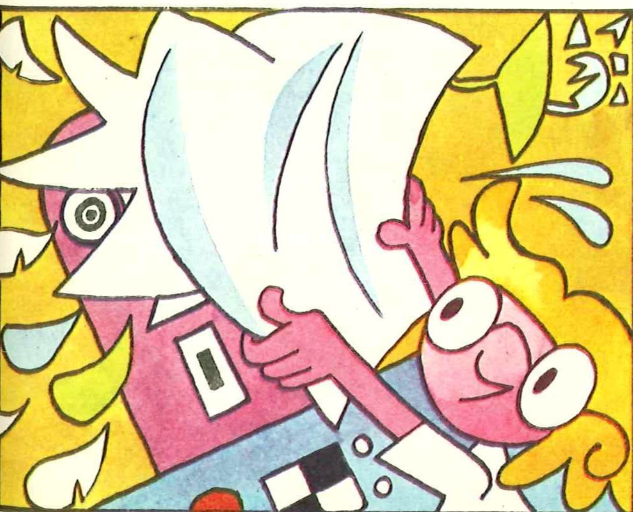
12. Zutty, egy paplan...

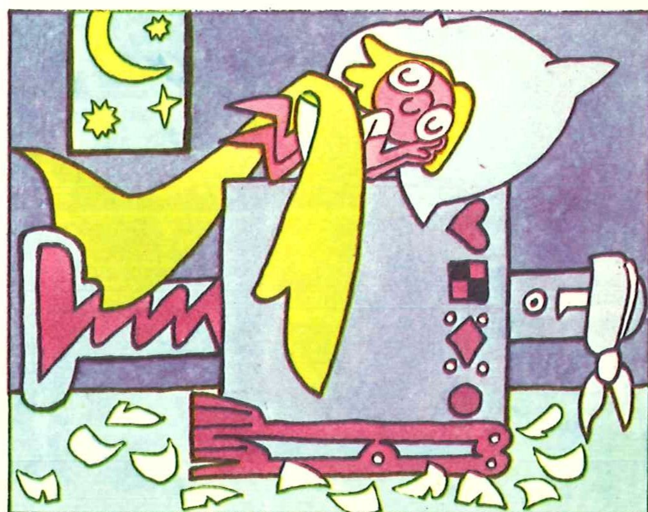
13. ...és még a takaró is!

14. Megfojtasz, te őrült!

15. Nesze, hogy lecsillapodj.

16. Elfáradtam. Most már valóban aludjunk.

Februári fejtörő

Rejtélyes szöveg

Az alábbi szövegben 14 gyümölcs nevét rejtettük el. Keressétek meg őket:
Hatalmas víztükör terült el a völgyben. Feri biz lihegett a melegtől. Persze, persze, ha nem szed erdei virágokat kosarába Nándi, óvatosabban megy, gyönyörködik picit, romokat is láthat. — „Ne rakd lábadat olyan gyorsan, nincs eresz" — nyekergett Feri — „nincs árnyék". „Rontja a bakancsom a kő" — kényeskedik Nándi, s miközben kering, lóbálja a táskáját.

L	Á	M	Á	N	K
D	I	L	I	Ó	K
N	Á	D	S	O	R
I	N	D	Á	L	E
Z	S	Á	K	O	R
Z	A	B	L	Á	S
R	I	V	É	L	O
R	A	K	Á	S	I

Összevissza

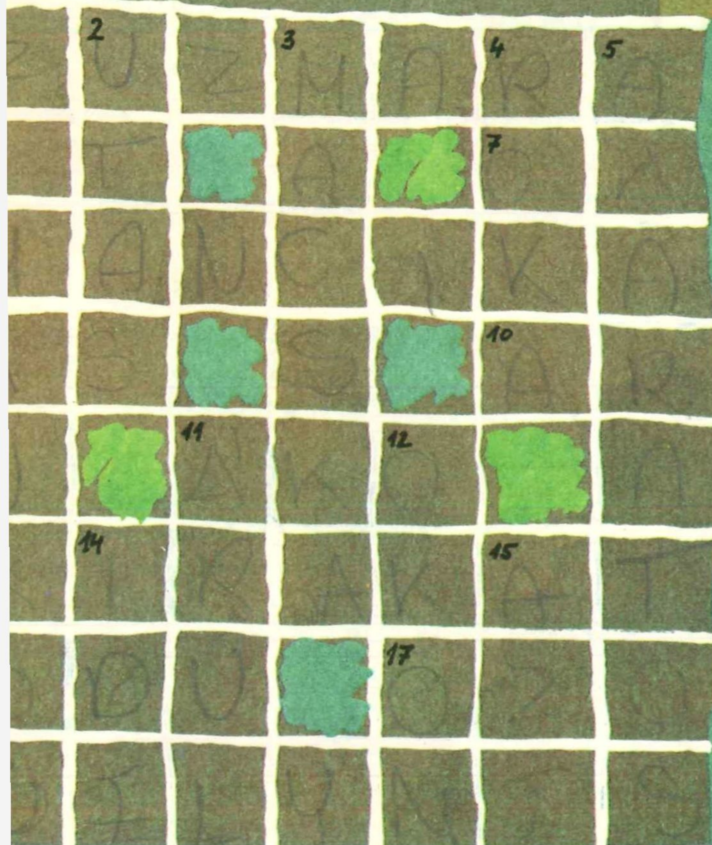
Összekevertünk nyolc nevet. Állítsátok helyre őket és olvassátok össze a kezdőbetűket.

Keresztrejtvény

Vízszintes 1. Télen is ritkán, az ágakat borítja. 6. Vita közepe. 7. Több ó. 8. Kislánynév. 9. Vas vége. 10. Fordított rag. 11. Mákos közepe. 13. Üzlet ablaka. 16. Faüreg. 17. Hozom közepe. 18. Fényes, puha.
Függőleges 1. Téli idő (ék. hiba). 2. Vonaton ül. 3. Háziállat. 4. Ragadozó. 5. Makacs. 11. Elad. 12. .... van rá. 14. Nem oda. 15. Magánhangzó névelővel.
A keresztrejtvényből **beküldendő** a vízszintes: 1, 13, függőleges: 1, 5.

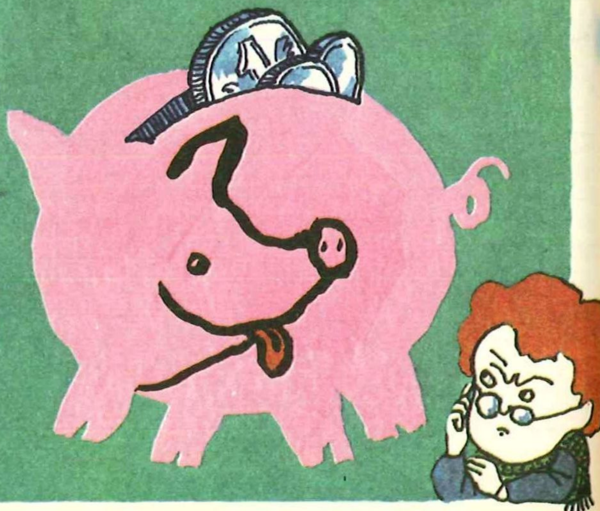
Népdal magánhangzók nélkül

CFR PLT ZLD Z BLK
GYR K T TBRZS VR VL

Takarékosság

A három testvér megtakarított pénzét, csupa egy forintot belerakta a cserépmalacba. Laci kétszer annyit tett bele, mint Ica, Ica kettővel kevesebbet, mint Jóska. Végül 14 Ft volt a perselyben. Hány forintot tettek be az egyes gyerekek?

...zel a megfejtéssel együtt küldjétek be a decemberi és januári megfejtéseket, és az oldal sarkáról

Dallos Jenő: Tréfás Kresz-táblák

Hangjelzés tilos!

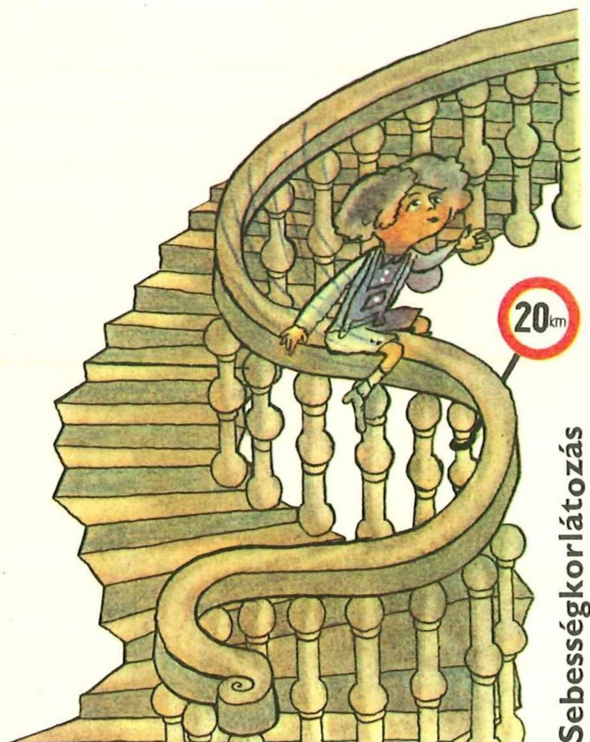

Várakozóhely

Előírt haladási irány

Sebességkorlátozás

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVII. évf. 7. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor
Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 40,— Ft, I. félévre 24,— Ft, II. félévre 16,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 77.1177. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címoldalt Horváth Mária készítette.
A hátsó címoldal **Perjési Péter** kisdobos munkája, Budapest

4,— Ft